

dette, at han delte Striden saaledes, at Højre havde faaet Fortiden, Venstre Fremtiden. Skulde jeg nu endelig vælge mellem disse to Ting, saa vælger jeg Fremtiden og lader Højre beholde Fortiden.

Men saa ansøgte det ærede Medlem atter og atter det, som kommer saa ofte igen, at Ulykken i Fjor var, at der blev handlet uden Mandat fra Vælgerne. Ikke sandt, det er vel egentlig Hovedindvendingen mod hele Afgørelsen! Jeg vil da tillade mig at dvæle et Øjeblik derved. Jeg vil dertil sige, at det have de Herrer ikke Ret i, der er ingen Tvivl om, at Valgdagen i 1892 væsentligt havde den Karakter, jeg kan sige rundelig at stadfæste og bekræfte Forhandlingspolitiken, saaledes som den havde kundgjort sig selv med den Opgave: gennem Overenskomst mellem de modsatte politiske Partier at opnaa saadanne Fremskridt, saadanne Reforme, som tillige kunde bane Vejen for endelig at vende tilbage under grundlovmæssige Tilstande. Jeg tror ikke, at man har Ret til paa nogen Maade at betegne Forhandlingspolitikens Program, dens Formaal og dens Djemed anderledes end paa den Maade, og det er den, der i sit hele Omfang fandt Godkendelse ved Vælgerne i 1892. Jeg ved ikke, hvordan de Herrer ville tænke sig Muligheden af, at en anden Afgørelse ved Hjælp af Vælgernes Indskriden skulde kunne finde Sted lige over for Detaillerne i et Forlig som det, der fandt Sted i Foraaret; jeg ved ikke, paa hvilket Tidspunkt det skulde foregaa. Der som man tænkte sig, at det skulde foregaa, inden der derom var opnaaet blot en foreløbig Samstemning med Modstanderne, saa tænker jeg dog, at alle have saa megen Forstand paa politiske Forhandlinger, at de ville indse, at det vilde være aldeles umuligt at kunne forelægge til Afgørelse i Detaillerne Spørgsmaal, hvorom der endnu ikke vidstes, om de kunde afgive Grundlag for en Forstaaelse eller ej. Jeg tror, at vilde man tilintetgøre Muligheden for at naa en Forstaaelse, var det Bejen at gaa. Vilde man sige, det skulde ske i det Øjeblik, en Overenskomst var tilvejebragt mellem de modsatte Partier, og sagde man saa, nu ere vi enige, men vi tør ikke gøre det uden at spørge Vælgerne først, saa vil jeg spørge det ærede Medlem: Tror han, at der nogen Sinde vilde være en Regering, der vilde række Haanden til en saadan Politik, vilde der nogen Sinde være en Regering, der sagde: Ja, nu ere Rigsdagsmændene for saa vidt enige om en Opgørelse, men til Trods for Grundlovens Bestemmelser om Rigsdagsmændenes Ansvar tør de

ikke gøre det uden at spørge Vælgerne, og som saa vilde opløse paa det Grundlag? Jeg tror ikke, at der nogen Sinde vilde være en Regering, hvad enten den kalder sig højre eller venstre, der vilde bruge en saa bagvendt Politik. Men det ærede Medlem sagde saa ogsaa, at han mente, at der saavedes et saadant Mandat, og dette Savn skulde kunne udfyldes, og det skulde være udfyldt derved, at der umiddelbart efter Overenskomsten blev forelagt Vælgerne det Spørgsmaal, om de godkendte den eller ikke. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem mener dermed! Skulde dette da altsaa være til Rudskaftelse eller til Anerkendelse, eller hvilken Form skulde Vælgernes Tilkendegivelse i det Tilfælde have? Jeg forstaaer det ikke. Jeg gentager dette, at det er min sikke Opfattelse, at der har været givet fra de danske Vælgere et Mandat saa fyldestgørende, som det overhovedet lige over for den Situation, hvorunder vi levede, kunde gives.

Fra de Herrer's Side er der under Forhandlingerne i disse Dage blevet tilvejebragt en nogenlunde Klarhed over, hvordan deres Stilling vil være. Der er fra forskellige Sider givet et Bidrag, fra en Side et, fra en anden Side et andet Bidrag, og det kan vel nu udtales saaledes, at i indværende Samling vil man ikke stemme for de mere omstridte Forligsposter. Om man vil lade være at stemme, eller man vil stemme imod dem, ved jeg ikke, det kommer ogsaa ud paa et. Men derimod siger det ærede Medlem fra Ringkøbing, at siden vil det være umuligt at omstyrte, hvad der er sket, thi det staar fast, det kan ikke gøres om. Det vil med andre Ord sige, at forudsat, som det ærede Medlem, antager jeg, venter, at han og hans Meningsfæller skulde fremgaa af Vælgene som et Flertal, ville de i det Tilfælde erkende, at det gjorte kan ikke gøres om, de maa altsaa tage Sagen op som den foreligger og stemme for de omstridte Bevillinger, thi i det Tilfælde er det ikke nok at lade være med at stemme eller stemme imod, saa skal der stemmes for, ellers gælder det ikke. Til Grund derved siger det ærede Medlem, at det, der skete ved Forliget, kan ikke gøres om, det er nu en Gang lovfæstet, og han nævnedes der særlig Hærloven. Ja, den er lovfæstet, men med Hærloven staar og falder Forliget ikke, Forliget som saadant lever og dør med Finansloven, og Finansloven er jo, som det ærede Medlem fra Vejle (Falkensjerne) netop nu gjorde opmærksom paa, et-aarig, en midlertidig Lov. Det er ganske vist, at de Herrer ikke kunne omstyrte de for indværende Aar givne Bevillinger, det er rigtigt, i den Henseende maa de bøje sig, men